

5. Pastirsko delo gospoda Leopolda

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

18. Apr. 2020

↗ Nazaj na kazalo

Monsinjur Leopoldo Eijo y Garay,
ordinarij Škofije Madrid - Alcalá, je
le-to vedno vodil s trdo roko. Odločno
se je držal navodil Svetega sedeža za
zajezitev priseljevanja
izvenškofijskih duhovnikov v
špansko prestolnico. In ob

vmešavanju civilnih oblasti v času republike je ohranil neomajno držo ter ni priznaval imenovanj na cerkvene položaje, ki jih je izvajala vlada.

Odkar je mladi duhovnik, ki mu je bilo namenjeno ustanoviti Opus Dei, prvič prišel v Madrid, je čutil strogo disciplino, ki je vladala v škofiji. Kot izvenškofijski klerik je Jožefmarija ravnal zgledno. Njegova posvetovanja pri škofijskem vikarju Franciscu Moránu, pravočasno obnavljanje dovoljenj za duhovniško službo, predvsem pa njegova izjemna apostolska gorečnost – vse to je prihajalo na uho gospodu Leopoldu že od vsega začetka.

Pozneje, leta 1938, je bivanje v Burgosu tisto medsebojno spoštovanje naglo spremenilo v pristrčno prijateljstvo. Gospod Leopoldo, ostroumen mož z dolgoletnimi izkušnjami vodenja, je,

tako kot se je poprej zgodilo že kardinalu Soldevili, odkril, kako izrednega kova je bil mladi Aragonec: drzen in razumen, človek neizmernega zagona z nadvse rahločutno dušo, poslušen in iskren. (Ko bo moral leta 1943 madridski škof v Rim poslati življenjepis ustanovitelja Opus Dei, bo njegovo osebnost opisal s temi besedami, izvirno zapisanimi v latinščini: »Izstopajoče lastnosti njegovega značaja so vnema ter organizacijske in vodstvene sposobnosti; to, da ostaja skrit in ne zganja hrupa; da je skrajno pokoren cerkveni hierarhiji; prav posebna značilnost njegovega duhovniškega dela pa je to, da s pisano in govorjeno besedo, v javnosti in zasebno, širi ljubezen do svete matere Cerkve in do papeža.«)

[1]

Med Jožefmarijem in njegovim škofom se je stkala takšna vez medsebojnega razumevanja in

zaupanja, da sta se njuni duši brez omejevanja hierarhičnega čuta, ki ju je ločeval, znašli na isti ravni nadnaravne zaupnosti. Ustanovitelj je bil navajen, da v svojih apostolskih dejavnostih ne stori nobenega koraka, ne da bi prej za dovoljenje zaprosil pristojno oblast, na vsak način pa je pozneje, kot je sam pravil, ***podal obračun***.^[2] Obnašal se je naravno, brez skrivanja naklonjenosti, in se brez oklevanja v nadnaravnem smislu prepuščal rokam svojega prelata. Zlasti v bridkih trenutkih je ustanovitelj iskal tolažbe, kjer jo je mogel najti: v pastirju, ki ga je Bog postavil, da vodi njegovo čredo. Namreč Jožefmarija je bil in se je tudi čutil podvrženega njemu iz različnih razlogov. Med drugim zato, ker je bil inkardiniran v madridski škofiji.

Moj predragi gospod škof, naj vas Jezus obvaruje! je pisal aprila 1941 iz Valencije.

Moje srce ne zdrži toliko časa brez stika z vami. Kakšne sitnosti ima gospod škof s tem svojim sinom!^[3]

Prav tako ga ni bilo čisto nič sram razgaliti svojo dušo in pokazati svoja najskrivnejša čustva. Še več, celo prizadeval si je za to:

Obhaja me skušnjava, priznava, ko piše gospodu Leopoldu, da svojemu očetu tega pisma ne bi poslal. Vendar ga bom poslal: potrebno je, brez dvoma, da moj g. škof pozna – kot sem že dejal – celo dih tega svojega ubogega sina.^[4]

V zadnjem času, od leta 1940, sta oba z nemiro doživljala širjenje laži, ki jih je bilo občasno slišati o Opus Dei. Naposled se je duhovnik avgusta tistega leta zatekel k svojemu škofu in ga zaprosil za pomoč. Prosil ga je obzirno in prelata spomnil na njegovo odgovornost do Opus Dei, saj je Bog hotel, da pride na svet v njegovi škofiji:

Oče, veliko molim za vas in prosim Boga, našega Gospoda, da bi na Delo, ki ga je On naložil na moja ramena, vi še naprej gledali kot na božjo in svojo stvar.[5]

Priprava dokumentov za odobritev Dela v obliki *pobožne zveze* je bilo prizadevanje, ki je prelata in njegovega podanika naposled vkrcalo na krov iste ladje. Tako sta s skupnimi močmi branila Opus Dei in budno skrbela za božjo čast.

Kot prvi korak si je gospod Leopoldo želel priskrbeti informacije, po možnosti iz prve roke. V svoji velikodušni nagnjenosti k temu, da bi skušal nagibe bližnjega razumeti in jih ne šteti kar takoj za zlonamerne, je Jožefmarija novice in sporočila, ki jih je prejemal, urno metal proč ter zavračal sodbe o namenih tistih ljudi. Gospod Leopoldo pa je od njega zahteval, naj te papirje shranjuje in ga obvešča o vsem, kar bi bilo

povezano z napadi na Delo ali na njega osebno. Spomladi 1941 so se stvari tako poslabšale, da ni bilo več mogoče ostati križem rok. O obilju informacij in o tem, kako zaupne narave so bile, se pravi o njihovi resnosti, pričajo nekatera Jožefmarijeva pisma gospodu Leopoldu. Na primer tisto z dne 14. maja:

Oče, da bi bili vi na tekočem o tem, kar se dogaja, vam pošiljam ta listič, kopijo letaka, ki so ga patri kar obilno razširili po Barceloni, med duhovniki ... Mislim, da je Lahiguera prinesel še enega ravno takšnega.

Je nekaj zadev, ki jih po mojem ne gre obravnavati v pismu niti po telefonu. Sam dobro vem, kako je moj gospod škof na tesnem s časom. Kljub temu si vas drznem prositi, da mi, kadar se bo vam zdelo primerno, naklonite četrto ure. Bog vam poplačaj!

Iz Valencije niso sporočili ničesar, pa tudi tisti, ki je včeraj odpotoval tja z letalom, še ni prišel. Predvidevam, da ni novic, sicer bi poklicali po telefonu. Karkoli bo, vam sporočim, ko izvem kaj novega.^[6]

In 15. maja še eno pismo:

Moj gospod škof, spet vas nadlegujem. Tole postaja podobno že dnevnim brzojavkam. Vendar je prav, da lahko vi vedno rečete, da poznate »celo dih« tega svojega ubogega sina.

Še vedno nič iz Valencije.

Iz Barcelone vam pošiljam povzetek zadnjega nagovora patra Vergésa in par odstavkov nekega pisma, ki se mi zdiyo zanimivi.^[7]

V nekaj kratkih mesecih se je nakopičilo toliko vesti, govoric in poročil, da lahko po pravici rečemo, da spričo tolikšne obilice listja ni bilo

mogoče videti gozda. Kar je tudi razlog za to, da zgodbo skrajšamo in se omejimo na ključne dogodke, če nočemo v tem početju obtičati. (Ustanovitelj je ves tisti roj zgodbic in sporočil napol v šali imenoval ***klevetniški papirji.***)^[8]__

Škof je bil mož trdnega značaja. Če se je česa lotil in če je šlo za pravičnost, potem nikakor ni odnehal. Zato ni dopuščal niti najneznatnejših govoric zoper Opus Dei^[9]__ in preziranja njegovega ustanovitelja, o katerem je zapisal tole kratko in pomenljivo pohvalo:

»G. Escrivá je zgleden duhovnik, od Boga izbran za apostolske podvige, ponižen, razumen, pri delu požrtvovalen, nadvse poslušen svojemu škofu, izjemno bister mož z globoko duhovno in doktrinalno izobrazbo.«^[10]__

* * *

Ko je uvidel, da tudi cerkvenopravna odobritev ni uspela utišati viharja, ki je divjal po Kataloniji, se je Jožefmarija obrnil na oblast krajevnega ordinarija. Msgr. Díaz Gómara, ki je pred nedavnim v Barceloni nastopil službo apostolskega upravitelja, je skušal pomiriti strasti, a brez uspeha. Celo osebno je šel na barcelonsko univerzo – kot je mnogo let pozneje zapisala njegova gospodinja –, »da bi se z rektorjem in z dekanom pogovoril o nestrpnosti do Opus Dei, ki so jo po hodnikih širili ‘los Luises’.«^[11] Msgr. Díaz Gómara je 14. septembra pisal Sebastiánu Ciracu, ki je bil takrat v Madridu:

»Zelo obžalujem, da se nadaljuje kampanja proti O. D., še bolj pa to, da so si drznili zoper Escrivája in Albaredo storiti, kar si mi povedal. Resnica bo zasijala, in kot mi je v zadnjih dneh dejal tamkajšnji škof [g.

Leopoldo], Gospod veliko pričakuje od Dela, če ga tako zelo preizkuša.«^[12]

Gospodu Leopoldu je pripadla nadležna naloga, da je moral odgovarjati na pisma, sprejemati klice in obiske, razjasnjevati dvome, tolažiti prizadete, svariti obrekljivce ter bodriti po krivici obtožene. In vse to je bilo, da tako rečemo, dodano h ključnim obveznostim njegove vodstvene službe, h kateri je spadala reorganizacija škofije, ki je bila pred tem tri leta ohromljena ter je prinašala nešteto kočljivih problemov, povezanih z osebami in cerkvenim premoženjem. Že ta naloga bi bila več kot dovolj, da izčrpa delovno moč škofa in njegovih sodelavcev. Kajti temu delu za ponovno izgradnjo škofije so se pridružile še mnoge druge dolžnosti, povezane s častnimi imenovanji, delovnimi skupinami, sestanki in slovesnostmi. Tako se je po sili razmer gospod Leopoldo navadil

delati ponoči. Ob večernih urah, ko so drugi že počivali, se je lotil kupa papirjev, ki so se kopičili na njegovi mizi. Neredko se je zgodilo, da je še v jutranjih urah urejal nerazrešene zadeve.^[13]_____

Še nekaj je imel skupnega z ustanoviteljem: veliko sposobnost za delo, le da je Jožefmarija spoštoval čas počitka, čeprav je tudi on ure spanja znatno okrnil. Odkar je svojo čast prepustil Gospodovim rokam, je spal odlično. Če ga je kdaj dražila kakšna skrb, ki mu ni pustila spati, je govoril: ***Gospod, pústi me spati, saj moram jutri delati za Tebe.***^[14]

Na Jožefmariju je slonel Opus Dei s svojim apostolatom, brezkončno delo duhovnega vodenja in nenehna potovanja. To je bil tudi čas, ko se je vneto posvečal velikodušnemu služenju duhovnikom številnih škofij, s tem da je zanje pogosto vodil duhovne vaje, saj prošenj s strani

škofov nikakor ni mogel zavrniti. Spomladi 1941 je zapisal te vrstice, namenjene gospodu Leopoldu:

Ugotavljam, da se moram izogibati dela izven moje posebne poklicanosti, kajti že Opus sam lahko dodobra izčrpa moje skromne zmogljivosti. Vendar bom storil, kar mi boste naročili vi.^[15]

Gospod Leopoldo ga je pustil delati. Ni mu prizanašal in ga odvrčal od dela, ki je bilo tako izčrpavajoče. Razen tega je vedel, da je bila za tiste, ki so ga poznali, ustanoviteljeva navzočnost in gorečnost – poleg koristi za duše – najzgovornejši argument za zavračanje zmotnih govoric, ki so se širile o Opus Dei.

Neke noči, ko je Jožefmarija že počival in so bila nerazumevanja, s katerimi se je dnevno srečeval, pozabljena, je zazvonil telefon pri vratih njegove sobe. Vstal je, dvignil

slušalko in znova zaslišal tolažeče besede, ki jih je že poznal.

Bil je g. Leopoldo s svojim toplim žametnim glasom: Simon, Simon, mi je rekel, ecce Satanas expetivit vos ut cribraret sicut triticum: ego autem rogavi pro te ut non deficiat fides tua, et tu aliquando conversus confirma ... filios tuos! Glej, Satan vas bo presejal kakor pšenico. Jaz sem molil zate, da ne opeša tvoja vera, ti pa utrdi svoje otroke. Odložil je telefon.

Spet sem zaspal, pravi ustanovitelj, z nasmehom, bolj miren kot kdajkoli prej, če je to sploh mogoče: vesel, ker nas je Gospod pretresal kakor pšenico na rešetju. In ker so bili na svetu ljudje – mnogi, ne samo škof –, ki so molili zame, da bi mogel svoje otroke utrditi v neomajnosti njihovega poklica.

Nikoli v vsem tistem obdobju in nikdar v svojem življenju se nisem

čutil nesrečnega. Marsikaj sem prestal: sprejel sem božjo Voljo.^[16]

Obrekovanja, sprožena kmalu po tem, ko je gospod Leopoldo Delo odobril, niso obsegala samo napadov na Jožefmarija. Čim bolj se je škof zavzemal za obrambo Opus Dei, tem silneje so kritike letele nanj, o čemer so pričala tudi dejstva.

Pošiljam kopije nekaterih pisem, mu je pisal Jožefmarija, ki so včeraj prispela iz Barcelone. Ne morete si predstavljati, oče moj, kako obžalujem, da hočejo vas obrizgati z blatom, ki ga stresajo na Opus Dei [...].

Mi odpustite, oče, za vse te nadloge, ki vam jih povsem proti svoji volji povzročamo?

Zelo trpim! Obenem pa sem zelo zadovoljen in miren. Ne bi zamenjal z najsrečnejšim človekom na zemlji. Ljubim sveto božjo Voljo!^[17]

Blatni obrizgi, zahrbtni in pogosti, so se sprevrgli v obmetavanje z nesnago. Od ust do ust in s pomočjo anonimnih letakov se je razširil glas o tem, da se je madridski škof pustil preslepiti, da bo Rim njegovo ravnanje postavil na laž, da ščiti krivoverce ... Toda gospod Leopoldo ni izgubil poguma, bil je odločen bojevati Gospodove bitke, dokler ne prevlada resnica.^[18]___

Junija 1941 je španska vlada, kot že rečeno, s Svetim sedežem dosegla sporazum o imenovanju kandidatov za nezasedena škofovska mesta. Poleg sedežev, izpraznjenih zaradi mučeništva v času vojne, so v zadnjem času še druge škofije ostale brez škofa,^[19]___ med drugimi tudi Nadškofija Toledo, saj je kardinal Gomá umrl leta 1940. Ker je šlo za položaj primasa Španije, je bilo treba najprej zapolniti ta sedež.

Nekega dne je ustanovitelj odhajal s pogovora pri gospodu Leopoldu, bilo je okrog enajstih zvečer, ko mu je v trenutku slovesa prišlo na misel, da se bo madridski škof prav gotovo pojavil na seznamu kandidatov in da bi bilo njegovo ime, upoštevajoč trenutno stanje in vplivne sile, najverjetneje zavrnjeno pri izbiri primasa.

– Gospod škof, mu je rekel, pustite me na cesti, zapustite me! Vsaj delajte se, kot da me zapuščate, in me lahko pozneje spet sprejmete: kajti drugače tvegate toledsko mitro.

Gospod Leopoldo se je silno zresnil in mu odvrnil:

– Ne bom vas zapustil, g. José María, kajti ne tvegam toledske mitre: tvegam svojo dušo!

(Minilo je nekaj časa, nadaljuje zgodbo ustanovitelj, in povedal mi je, da je bil dejansko izključen s

seznama kandidatov za primasa Španije zaradi vpliva določenih ljudi. Od kod je prejel informacijo, ne vem.)^[20]

Povrhu plemenite človeške naklonjenosti, ki je škofa vezala z ustanoviteljem, je duhovnik čutil neizbrisno nadnaravno hvaležnost. Pri svoji molitvi in kadar se je povzpел na oltar, je bil gospod Leopoldo zelo navzoč v njegovih mislih.

Večkrat na dan molim za vas, mu pravi v pismu, in jutri bom, tako kot že večkrat, daroval sveto mašo za osebo in namene svojega gospoda škofa. Čeprav vas imam srčno rad, se vam nikdar ne bom mogel dovolj zahvaliti za vse dobro, ki sem ga prejel iz vaših rok.^[21]

Prav tako je bilo Jožefmariju v veliko tolažbo zavedanje, da je lahko znova in znova našel potrditev v neomajni lojalnosti svojega škofa. Za to je

poskrbel msgr. Santos Moro, ko je ustanovitelju pisal: »Bilo mi je v veselje prebrati sijajno pismo gospoda madridskega škofa montseraškemu patru opatu, v katerem je napravil apologijo Opus Dei. S pomočjo takšnih zaščitnikov se trpkost preganjanja precej omili ... Hvala Bogu.«^[22]

Gospod Leopoldo je brez sence dvoma bil orodje božje previdnosti, ki ga je Bog postavil, da je stal ob strani ustanovitelju, in z njim je prišla tudi podpora cerkvene hierarhije. Za gospoda Leopolda je služiti Opus Dei pomenilo neposredno služiti Cerkvi.

Svojo ljubezen in naklonjenost članov Opus Dei ter podporo svoje molitve in mrtvičenja mu je Jožefmarija izrazil z darilcem, ki mu ga je poklonil ob godu sv. Leopolda: akvarel, na katerem je bila upodobljena osličkova glava. To je

pohlevno, odporno in delovno bitje; poslušna in ponižna jezdna žival, na kateri je Gospod zmagoslavno vstopil v Jeruzalem:

+ Oče, mu je pisal 26. 11. 1941.

Osliček je želel priti k vam na god sv. Leopolda. Naj ga moj gospod škof ljubeznivo sprejme, saj prihaja dobre volje v ta škofijski dvorec. Je zelo poslušen ... in otovorjen z vsem spoštovanjem in ljubeznijo teh vaših sinov.[23]

Ta iskrena poteza preprostosti in odkritosrčnosti (pogosto pozabljena v očeh tistih, ki se jim zdi skorajda nezdržljiva z junaško in razumno odločnostjo) je bila bistven del ustanoviteljeve osebnosti. Da je gospod Leopoldo to vedel iz lastne izkušnje, priča neka anekdota iz leta 1942. Dne 10. marca tistega leta ga je obiskal eden od voditeljev Falange, stranke, ki je bila takrat na vrhuncu moči. Spričo širjenja kampanje proti

Delu se je prišel posvetovat s prelatom glede »tajne in prostožidarske« družbe, ki jo je ustanovil Jožefmarija. Škof pa mu je presenečen dejal:

»Verjeti, da je gospod Jožefmarija Escrivá zmožen ustvariti kaj tajnega, je absurdno. To bi pomenilo, da ga ne poznate. Ko pa je vendar odprt mož, odkritosrčen kakor otrok! Gospod Jožefmarija – in, prosim, naj to ne pride njemu na uho – je dober človek, pravi svetnik. In kakšen domoljub! Ampak predvsem je svet mož. Navajeni smo svetnike častiti samo na oltarjih, ne spomnimo pa se, da so bili tudi ljudje, ki so kakor mi živeli na zemlji. Gospod Jožefmarija Escrivá, o tem nikar ne dvomíte, je svetnik, ki ga bomo videli kanoniziranega na oltarjih.«^[24]

Madridski škof si je štel v čast, da je bil izbran kot orodje za oporo ustanovitelju, in bil za to hvaležen.

Pri molitvi se je pogosto obračal h Gospodu s temi besedami:

»Gospod, četudi ne bom veljal kaj dosti, ko pridem pred Tvoje obličje, Ti bom vsaj mogel reči: Na teh rokah se je rodil Opus Dei, s temi rokami sem blagoslovil Jožefmarija.«^[25]

To naj bi bilo, kot je sam pravil, njegovo najdragocenejše in najzanesljivejše »priporočilo«, ko bo moral stopiti pred božjo sodbo.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

^[1] Vključeno v dokumentacijo, ki jo je madridska kurija poslala na Kongregacijo za redovnike, da bi pridobila *nihil obstat* za vzpostavitev Duhovniške družbe sv. Križa (1943); izvorno besedilo dopisa s popravki

gospoda Leopolda in datumom 28. 8. 1943 je objavljeno v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental 11*, str. 521–524.

[2] Prim. Pismo iz Leóna škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-400806-2.

[3] Pismo iz Valencije škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410405-1.

[4] Pismo iz Madrida škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410530-1. O tej povezanosti med ustanoviteljem in njegovim škofom piše kardinal Bueno Monreal: »Bilo je to prijateljstvo, ki se je rodilo že na začetku Jožefmarijevega delovanja v Madridu. Jožefmarija se je nanj obračal z zaupanjem, zelo sinovsko, in gospod Leopoldo je do njega čutil veliko naklonjenost« (José María Bueno Monreal, v: *Testimonios ...*, *op. cit.*, str. 22).

[5] Pismo iz Leóna škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-400806-2.

[6] Pismo iz Madrida škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410514-1. José María García Lahiguera je bil takrat spiritual madridskega semenišča.

[7] Pismo iz Madrida škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410515-1.

[8] Prim. Pismo iz Madrida škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410409-1, in Pismo iz Léride msgr. Casimiru Morcillu Gonzálezu, EF-410420.

[9] To lahko oriše anekdota, ki jo pripoveduje msgr. José María García Lahiguera: »Patriarh Škofije Madrid - Alcalá, g. Leopoldo Eijo y Garay, je do podrobnosti poznal Jožefmarijevo apostolsko dejavnost, kajti oče ni pri svojem ustanovitelskem delu nikdar storil nobenega koraka brez privoljenja in odobritve svojega škofa ter njegovega generalnega vikarja. Nekega dne, ko je patriarh ravno zaključil obred podeljevanja svetih redov v kapeli madridskega semenišča in smo vsi navzoči,

semeniščniki in duhovniški kandidati v tišini čakali, da odloži mašniška oblačila, je g. Leopoldo na glas, da bi vsi slišali, izrekel te ali podobne besede: 'Gospod rektor, Opus Dei je Delo, ki je odobreno in blagoslovljeno s strani cerkvene hierarhije, in ne prenesem, da se o Opus Dei govori slabo.'

Tako je patriarh to slovesno priložnost, ko je bilo navzočih mnogo ljudi, izkoristil za to, da je podal javno in osebno pričevanje o nadnaravnem značaju Opus Dei, obenem pa zaustavil šušljanje in govorice, ki bi se lahko razširile tudi v semenišču. Tudi tedanji rektor, g. Rafael García Tuñón, je cenil in občudoval Jožefmarijeve kreposti ter ga je že prej povabil, naj v semenišču vodi duhovne vaje. Očitno je, da je stanje moralo biti resno, kot sem že omenil, če se je patriarh odločil tako javno in ob takšni slovesnosti izreči tovrstno opozorilo« (José María

García Lahiguera, v: *Testimonios ...*, *op. cit.*, str. 156–157).

[¹⁰] Pismo škofa Leopolda Eija y Garaya patru Carlosu Gómezu Martinhu SJ, toledskemu provincialu, 29. 5. 1941 (RHF, D-15287). Podobna predstavitev s skoraj istim besedilom je v pismu škofa Leopolda Eija y Garaya montseraškemu opatu koadjutorju Aureliu Maríi Escarréju Janéju OSB, 24. 5. 1941, *Dodatek XIX* (RHF, D-03545-2).

[¹¹] Pismo gospe Mercedes Serrano Langarita ustanovitelju, Zaragoza, 27. 12. 1973; AGP, Sec. E.1.2, Leg. 382.

»Los Luises« – tako so v mnogih španskih krajih, vendar ne v Barceloni, rekli članom Marijinih kongregacij.

[¹²] Pismo, ki ga je škof Miguel de los Santos Díaz Gómara poslal Sebastiánú Ciracu Estopañánu, 14. 9. 1941; AGP, Sec. E.1.1, Leg. 166.

^[13] Dolga pisma, ki jih je pogosto pisal g. Leopoldo, saj je nerad puščal stvari dorečene napol, so bila razlog za njegovo bedenje in nočni delovnik. V pismu montseraškemu opatu z dne 1. 9. 1941 se je poslovil s temi besedami: »Oprostite mi, če sem se preveč razpisal. To noč sem v nasprotju s svojimi poletnimi sklepi res prečul, da bi vam lahko pisal. Vsak čas bo ura tri zjutraj; to si zares zasluži Opus Dei in zares si zaslužite vi« (RHF, D-03545-4).

^[14] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 37.*

^[15] Pismo iz Valencije škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410405-1.

^[16] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 37.*

^[17] Pismo iz Madrida škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410429-1.

^[18] Na enem od anonimnih letakov, ki sta jih leta 1941 dva jezuitska patra izročila nadškofu v Santiagu de Compostela, monsinjorju Tomásu Muñizu de Pablosu, so bile na pisalni stroj in brez kakršnegakoli podpisa zapisane naslednje besede:

»Opus Dei. Podpiral naj bi ga dr. Eijo, škof v Madridu - Alcalá.

– Govori se, da je njegov voditelj, duhovnik José María Escrivá, suspendiran. (Se razume: suspendiran *a divinis*.)

– Šušlja se, da bo ukrepal Rim, in sicer tako, da ga prepove.

– Njegov veliki sovražnik je Družba Jezusova.

– Pravijo, da se ne bojijo niti papeških prepovedi, češ da bi bile te gotovo izrečene zaradi slabe papeževe obveščenosti« itd.

Prim. RHF, D-15006. (Da bi potrdil pristnost tega zapisa, ga je nadškof poslal ustanovitelju Opus Dei v ovojnici s svojim lastnim pečatom.)

[19] Že med vojno so bila v t. i. nacionalistični coni izvršena naslednja škofovska imenovanja: septembra 1937 je bil kardinal Pedro Segura Sáenz imenovan za nadškofa v Sevilji in msgr. Javier Lauzurica Torralba za apostolskega upravitelja v Vitorii; januarja 1938 postane msgr. Manuel Arce Ochotorena škof v Oviedu, februarja pa msgr. Antonio García García nadškof v Valladolidu in msgr. Carmelo Ballester Nieto škof v Leónu (prim. Gonzalo Redondo, *Historia de la ...*, 2. knjiga, *op. cit.*, str. 335–339 in 411–413).

[20] *Pismo* 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 50; prim. *Pismo* 14. 9. 1951, št. 14.

Za toledskega nadškofa in primasa Španije je bil 31. 10. 1941 imenovan takratni škof v Salamanki, msgr.

Enrique Pla y Deniel. Leta 1940 je ustanovil Papeško cerkveno univerzo v Salamanki, leta 1946 je postal kardinal, umrl pa je leta 1968.

[21] Pismo iz Pamplone škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410625-1.

[22] Pismo avilskega škofa Santosa Mora Briza ustanovitelju; prim. Pismo iz Madrida sestri Marii de la Virgen Dolorosa Muratori SMR, EF-410806-1.

[23] Pismo iz Madrida škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-411126-1.

[24] Nacionalni vodja Sindikata univerzitetnih študentov (*Sindicato de Estudiantes Universitarios* – SEU), Carlos Rodríguez de Valcárcel, je prišel v spremstvu profesorja Eduarda Alastruéja, ki si je te besede zabeležil (Eduardo Alastrué Castillo, RHF, T-04695, str. 22).

[25] Te besede je slišala in zapisala Lourdes Bandeira Vázquez, RHF, T-04885, str. 2. Družina Bandeira je imela tesne prijateljske stike z g. Leopoldom, ki je nekajkrat prenočil v njihovi hiši.

Na neko ustanovitelju posvečeno fotografijo je g. Leopoldo s plemenitim ponosom dal zapisati: »Častitemu g. Joséju Maríi Escriváju, izbranemu od Boga, našega Gospoda, za ustanovitev Opusa, apostolata božje previdnosti, s katerim je obogatil naročje svoje Cerkve in ki sem mu imel čast podeliti prvo cerkvenopravno odobritev, zaradi česar se nadejam posebne slave v nebesih.

Z mojim nadvse očetovskim in pristrčnim blagoslovom

Leopoldo, patriarh Zahodne Indije škof v Madridu - Alcalá« (AGP, P01 1979, str. 621).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/5-pastirsko-delo-gospoda-
leopolda/](https://opusdei.org/sl-si/article/5-pastirsko-delo-gospoda-leopolda/) (23. Mar. 2026)